

РЕШЕНИЕ

№ 1441

гр. София, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 21.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **12174** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на А. М. С. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на А., със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Т. И., срещу Решение № 20280 от 07.12.2023 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен поради допуснати при постановяването му съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на чл.8 и чл.9 ЗУБ. Твърди се нарушение на чл.35 от АПК и чл.75, ал.2 от ЗУБ, тъй като административният орган не е изяснил действителните факти от значение за случая на чуждия гражданин. Жалбоподателят счита, че в мотивите на оспореното решение голословно се цитират основни принципи на бежанското право, без конкретни съображения защо не се кредитират твърденията на кандидата, вкл. при отчитане на „съмненията“ в негова полза. Не били изтъкнати противоречия на твърденията с общоизвестни факти, което навеждало на проявен субективизъм. Поддържа, че изявленията му се характеризират с последователност, логика и съответстват на наличната информация за страната на произход, която напуснал през м.август 2021 г. именно с цел за предотврати бъдещо преследване. Твърди, че в решението липсват мотиви по приложението на чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ, а

информацията относно страната на произход била фрагментарна и ирелевантна към конкретната бежанска история. Претендира се отмяна на решението и връщане на преписката за ново произнасяне, при което да се извърши цялостно, всестранно и пълно изследване на твърденията от бежанската история и по-задълбочен анализ на актуалната обстановка с страната на произход.

Ответникът председател на ДАБ оспорва жалбата чрез юрк. К..

Административен Съд С. – град, I-во отделение, 69 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с молба рег. № УП-10656 от 09.01.2023 г. по описа на ДАБ А. М. С. М. поискал предоставяне на международна закрила. Производството е образувано с регистрирането на кандидата с регистрационен лист рег. № УП-10656 от 09.01.2023 г. Личните данни са установени с декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ. Изготвени са Евродак дактилоскопна карта рег. № УП-10656 от 09.01.2023 г. и е връчена покана за интервю на 16.01.2023 г.

Установява се от Констативен протокол рег. № УП-10656 от 16.01.2023 г., че кандидатът не се е явил на насроченото интервю. Според Докладна записка рег. № РД09-ВР-457 от 20.01.2023 г. на главен специалист в ПМЗ Военна рампа същият е включен в списък на афганистански граждани, които са напуснали общежитието и са в неизвестност от 20.01.2023 г. Изложеното е дало основание за прекратяване на производството за предоставяне на международна закрила с Решение № 4937 от 13.03.2023 г. на заместник председателя на ДАБ.

След извършен трансфер от Германия, с молба рег. № УП-10656 от 28.09.2023 г. А. М. С. М. поискал възобновяване на производството за предоставяне на международна закрила.

С Докладна записка рег. № УП-10656 от 28.09.2023 г. на Б. Д. - младши експерт в ПМЗ Военна рампа е направено предложение за възобновяване на производството за предоставяне на международна закрила на основание чл.77, ал.2 от ЗУБ, според който производството се смята за възобновено, ако чужденецът се яви в рамките на 9 месеца от прекратяването и пожелае молбата му за закрила да бъде разгледана.

На проведеното на 28.11.2023г. интервю кандидатът заявил, че е напуснал А. нелегално на 25.08.2021 г. Заминал за И., а после – за Турция, където останал около една година. В края на 2022 г. отново нелегално влязъл в България. В А. бил земеделец и имал проблеми с талибаните на ниво племена. Проблемите били свързани със земи, които му били отнети със сила от талибаните. По време на демокрацията земите били негови, но през 2021 г., когато талибаните дошли на власт, те го заплашили и той оставил семейството си, за да се спаси от сигурна смърт, защото талибаните му казали, че ще го убият – това се случило някъде преди 4 години, по време на демокрацията (според интервюто). Искал да получи закрила, за да се събере с децата си, които били в И., но нямали бъдеще там.

Постановено е оспореното Решение № 20280 от 07.12.2023 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата за предоставяне на международна закрила. След като е обсъдил фактите от бежанската история на кандидата, свързани с неговото лично положение и данните за страната на произход, административният орган е приел, че липсват основателни опасения от преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 от ЗУБ. Според органа, анализът на заявените в хода на административното производство

обстоятелства показвали, че на фона на общата общественно-политическа и социално-икономическа обстановка в А., кандидатът е направил неумел опит да представи собствена бежанска история, ползвайки общоизвестни за страната факти, единствено с цел да получи закрила. Представената бежанска история не можела да се приеме за достоверна, а общата обстановка в А. сама по себе си не давала основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г. Бежанската история е приета за противоречива, нелогична и пълна с несъответствия. Споделеното от кандидата, че проблемите му с талибаните били на ниво племена, доказвало, че същите са социално - битови и не попадат в предметния обхват на ЗУБ.

След като подробно е обсъдил правилата за разпределение на доказателствената тежест в производството за международна закрила, вкл. на уредения в чл.75, ал.2 от ЗУБ принцип на „съмнение в полза на кандидата“ или „оказване на доверие при отсъствие на достатъчно доказателства“, е намерил този принцип за неприложим към случая на А. М. С. М. поради липсата на необходимите предпоставки, противоречия в историята на молителя и произтичащата обща неудовлетвореност за достоверността на бежанската история. Последната е приета за противоречива, нелогична и недостоверна и измислена единствено с цел получаване на закрила, което обосновавало извод, че става въпрос за мигрант, а не за лице, нуждаещо се от международна закрила.

В подкрепа на изложеното е съобразено поведението на кандидата, който подал първоначалната си молба за закрила едва след като е задържан от органите на Министерството на вътрешните работи, в хода на производството не се явил за провеждане на интервю на насрочена дата на 16.01.2023 г., напуснал е самоволно общежитието на РПЦ - С., ПМЗ - Военна рампа и едва след трансфер от Германия и подал молба за възобновяване на производството от 28.09.2023 г.

Изложени са мотиви, че за кандидата липсват предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут поради липса на твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, а установената фактическа обстановка не давала основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Органът е посочил, че кандидатът не е бил обект на никакви посегателства и не е претърпял никакво насилие, поради което за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1 и 2 от ЗУБ.

Обсъдено е приложението на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ съобразно разширенията, дадени в решение от 17.02.2009 г. на СЕС по дело С-465/2007 относно тълкуването на чл.15, б.“в“ от Директива 2004/1983/ЕО, но е прието, че ситуацията в А. не може да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт, характеризиращ се с безогледно насилие по отношение на цивилни лица с позоваване на справка с Вх. № ЦУ - 1658/25.10.2023 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ. Информацията относно страната на произход не навеждала на извод, че спрямо заявителя са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено поради присъствието си на територията на държавата му по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Органът е посочил, че А. не се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Макар информацията в цитираната справка да навеждала на извод, че определени уязвими групи могат да попаднат в хипотезата на чл. 9 от ЗУБ, А. М. С. М. не попадал в сред тях. Общата обстановка в А., след завземането на властта от

страна на талибаните, е определена като несигурна, но положението в страната се нормализирало и нямало непосредствена заплаха за живота и здравето на кандидата. При липса на данни за добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в А. следвало да е изключително, каквото според цитираната информация за обстановката там, то не е.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на 12.12.2023 г. Жалбата е подадена на 15.12.2023, т.е. в срока по чл.84, ал.3 ЗУБ, от надлежна страна по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване акт съгласно чл.84, ал.3 ЗУБ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При служебната проверка по чл.168 АПК съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган по чл.75, ал.1, вр. чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ - председателя на ДАБ, в установената форма и без допуснати съществени процесуални нарушения. Производство по чл.68, ал.1, т.1 ЗУБ е образувано във връзка с подадена от чужденеца първа молба за международна закрила. На проведеното интервю на кандидата е предоставена възможност за посочване на причините, поради които е напуснал и не желае да се завърне в страната си на произход. Противно на твърденията му, всички изтъкнати от него факти от бежанската история подробно са обсъдени в обжалваното решение, поради което не са допуснати твърдените нарушения на чл.35 от АПК и чл.75, ал.2 от ЗУБ.

Административният орган е изследвал всички основания за преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ – основателни опасения от преследване по причини на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, във връзка с легалното определение за преследване по чл.8, ал.4 ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, както и липсата на конкретни действия на преследване по примерното изброяване на чл.8, ал.5 ЗУБ. Въз основа на посоченото от кандидата в интервюто от 28.11.2023г. правилно и обосновано решаващият орган е приел, че по отношение на него не се установяват основателни опасения от преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ, не са извършени конкретни, лични действия на преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ и на неизчерпателното изброяване по чл.8, ал.5 ЗУБ.

При попълване на регистрационен лист при първоначално подадената на 09.01.2023 г. молба кандидатът посочил, че има две деца, а съпругата му се казва Айну. На проведеното на 28.11.2023 г. посочил, че съпругата му се казва Рукиа, както и, че има три деца – син на 7 години, син на 5 години и дъщеря на 2 години и половина. В о.с.з. на 21.02.2024 г., пред съда, жалбоподателят посочва, че има две момичета и едно момче. Дори да се съобрази обстоятелството, че е неграмотен, не може да се очаква от физически и психически здрав човек да не помни името на съпругата си, броя и пола на децата си. Отделни несъответствия съществуват и в представената от кандидата бежанска история, както обосновано е отбелязал и административният орган.

За да ги обсъди, съдът съобразява следната общодостъпна информация за страната на

произход в W. R. 2024 – А., 11 J. 2024 | HRW – Н. R. Watch (Author), A. report on the human rights situation in 2023 - Годишен доклад за състоянието на човешките права през 2023 г., издаден на 11 януари 2024 г.: „През 1996 г. талибаните най-накрая превзеха К. и до 2001 г. те успяха да контролират повече от 90 процента от страната. Когато талибаните не екстрадираха О. бин Л., обвиняван от САЩ за атаките срещу Световния търговски център и П., който беше в А., САЩ атакуваха талибаните през 2001 г. и тяхната съпротива се срина за дни. Установено е временно правителство. През 2004 г. се провеждат демократични президентски избори, в които жените също имат право на глас, в които Х. К. побеждава. Въпреки възобновяването на изтеглянето на войските от С. щати през май 2021 г. след месеци дълго забавяне, преговорите между талибаните и централното правителство продължават да нямат напредък. В началото на лятото на 2021 г. талибаните превземат големи части от А., включително столицата К., срещайки слаба съпротива. През септември 2021 г. талибаните сформираха временно правителство с членове изцяло от мъже от предимно пушунски произход“.

Ноторно известно е, че превземането на властта от талибаните се случи на 15 август 2021 г.

Кандидатът поддържа, че е напуснал страната си на произход на 25.08.2021 г. Тъй като сочи, че при първото управление на талибаните е напуснал А. със семейството си и са живели като бежанци в П., съдът приема, че това е управлението на талибаните в периода 1996 г. – 2001 г., когато молителят е бил малолетен и вероятно с родителите си е живял в П.. По-нататък се сочи в интервюто „когато американците освободиха А.“, като вероятно се има предвид 2001 г., когато молителят е бил на 10 години. Вероятно този период, вкл. до 2004 г., когато в А. се провеждат демократични избори, жалбоподателят назовава като „демократия“. В интервюто се твърди, че „е имал проблеми с талибаните още по време на демокрацията“, т.е. преди повторното им идване на власт през 2021 г. В този период кандидатът сочи, че е бил земеделец и е имал проблеми с талибаните заради земя. Твърди по-нататък, че „земите му били взети насила още по време на демокрацията“, но веднага след това сочи, че „по време на демокрацията земите бяха наши, но през 2021 г., когато талибаните дошли на власт, те го заплашили“. Веднага след това уточнява: „талибаните ми казаха, че ще ме убият, това се случи по време на демокрацията – преди около 4 години“. В о.с.з. на 21.02.2024 г. жалбоподателят твърди, че 4-5 години преди 2021 г. е имал проблеми с човек на име Х. Незам, който имал връзка с талибаните. Талибаните казали, че или ще им помагат, или ще им вземат земята.

Твърде честите обвърквания в изнесената бежанска история относно проблемите на кандидата в страната на произход правилно и обосновано се навели административния орган на извод, че бежанската история е противоречива и нелогична. Дори и преди 2021 г. А. М. С. М. да е имал проблеми в А., то те са били свързани със спор за земя, които твърдения не попадат в предметния обхват на чл.8, ал.1 от ЗУБ. Едва след напускането на страната на произход през 2021 г. кандидатът прави опит да обвърже тези проблеми с талибаните. Твърде честите му колебания кога точно са се случили тези заплахи, според съда, са сигурно указание, че същите нямат връзка с новата власт.

На следващо място съдът намира, че новопредставения в о.с.з. на 21.02.2024 г. документ не изяснява, а задълбочава тези противоречия. В него е посочено, че А. М. С. М. е имал дюкян и се е занимавал с търговия, докато кандидатът

сочи в интервюто си пред административния орган и пред съда, че е земеделец. В документа е посочено, че кандидатът е закупул с нотариален акт за покупко-продажба два акра земя в А. през 2021 г. В о.с.з. на 21.02.2024 г. лицето сочи, че е имал документ за земята, още преди да дойдат талибаните на власт, не може да уточни дата, но това било „доста отдавна“. Същевременно, молителят сочи, че проблемите му със земята са възникнали 4-5 години преди 2021 г. Налице е очевидно противоречие между посочената в документа дата на закупуване земята и данните, изнесени от кандидата – че това се е случило „доста отдавна“ и 4-5 години преди да дойдат талибаните на власт. Действително, налице е съвпадение относно името на лицето, което заплашва кандидата – Незам, но в документа е посочено, че А. М. С. М. „изоставя своята родина и роднините си и на 12.10.2021 г. напуснал селото си Х. Х.“, което не съответства на посочената от молителя дата на напускане на 25.08.2021 г., която съдът приема за по-достоверна.

Жалбоподателят е посочил, че е пашун, които са най-голямата етническа група в А. (около 40 процента от населението му).

Според посочения официален източник - Годишен доклад за състоянието на човешките права през 2023 г., издаден на 11 януари 2024 г. от Н. R. Watch (Author): Споровете между пушуните традиционно се проследяват до "зар, зан и замин" (злато, жени и земя), основните основи на богатството и честта в племенното общество[36]. Пушуните се считат за основателите на Афганистанската империя и винаги са доминирали на политическата сцена в страната[39]. Дължим е извод, че кандидатът принадлежи към най-голямата етническа група в А., поради което е малко вероятно споровете за земя да са на етническа основа. Както се установи – между самите пушуни спорове за земя са най-честите, но това изключва този мотив сред релевантните по чл.8, ал.1 от ЗУБ.

Според Доклад за страната (ситуация под управлението на талибаните за населението като цяло; ситуация със сигурността; хуманитарна ситуация; отношение към определени профили и групи), завършен през декември 2023 от EUAA – Агенция на Европейския съюз за убежище (преди: Европейска служба за подкрепа в областта на убежището, EASO): „От 15 август 2021 г. е документиран модел на принудително изселване и заграбване на земя въз основа на *етническа принадлежност или политическа асоциация* (вижте глава 4.5 Етнически и религиозни групи). Отчитайки подобна тенденция, анализаторът на ААН Ф. Фосчини споменава случаи на принудително изселване на местни общности, включително хазарски, таджикски и узбекски общности, в североизточните провинции, както и в Хазараджат, 640 в полза на бивши разселени пушуни, завръщащи се в техните райони на произход и Кучи номади (също пушуни). Фосчини отбелязва, че подобно явление може да се отдаде на стратегията на талибаните, насочена към получаване на политически и военен контрол над тези райони, а не с цел "пушунизация" на страната.

В комуникация с EUAA международният анализатор заявява, че *етническата принадлежност* е станала по-важна, след като талибаните поеа властта, добавяйки, че има множество примери за талибани, подкрепящи пушунските общности, особено в конфликт с техните не-пушунски съседи заради

претенции за собственост и земя.⁸⁰⁶ От 15 август 2021 г. историческите напрежения между уседнали и номадски общности (които подхранват етнически и териториални спорове от десетилетия) се засилиха в провинциите Парван, Д., Б., Г., М. Вардак и Д.⁸⁰⁷ Принудителното изселване и преместването на *малцинствени групи*, включително хазари, узбеки и таджики, според съобщенията са били улеснени или толерирани от де факто властите.⁸⁰⁸ Съобщава се, че най-малко 2 800 хазарски жители са били насилствено разселени от 15 села в провинции Дайкунди и Урузган само през септември 2021 г. През декември 2022 г. жители на провинция С.-е П., предимно узбеки и таджики, „организираха протест срещу принудителното им изселване и изземването на земя“ от талибаните в осем села. Съобщава се, че те са били „заплашени с военен отговор, ако не изпълнят заповедите“. ⁸⁰⁹ Няколко спора за земя възникнаха и в провинция Т.,⁸¹⁰ особено в северните области, включително Д.-е К., Р., Даркад и Я. К. и К. Бахаудин. Тези спорове включваха завръщащи се пущунски бежанци от П., повечето от които са Кучи, които превзеха тези области. По време на тези спорове се съобщава, че местните талибански власти са застанали на страната на пущунските кучи, което е довело до изгонването на местното население, главно узбеки и таджики, от техните къщи и земи.⁸¹¹ Според афганистански анализатор тези конфликти се основават повече на сложна динамика на *спорове за земя между общности*, а не да бъдат етнически движени. Дори в провинции с хомогенен етнически състав подобни спорове са възникнали отново, често на племенна или кланова основа.

Например анализаторът отбеляза, че хората са били изселени и в градовете, включително в К., където де факто властите са разрушили домове, които са построени върху държавна земя. Като каза това, същият източник заявява, че „кучи са станали по-нагли, особено в претенциите за земи, откакто талибаните поеха властта“.⁸¹² Фосчини също така идентифицира мотиви, различни от етническата принадлежност зад общата страна на талибаните на страната на кучи в поземлени спорове, като търсене на политически и военен контрол върху засегнатите райони, ⁸¹³ както е споменато в раздел 4.3. Лица, за които се предполага, че са свързани с въоръжени групи“.

Визираната официална информация за страната на произход на кандидата изключва преследването му поради твърдения от него спор за земя като обект на принудително изселване и заграбване на земя въз основа на *етническа принадлежност или политическа асоциация като релевантни причини по чл.8, ал.1 от ЗУБ*. Това е така, тъй като той принадлежи към тази най-голяма етническа група. Още повече, че този модел на принудително изселване и заграбване на земя е документиран след 15 август 2021 г. от страна на политически силното мнозинство на пушуните и подкрепяни от тях общности срещу малцинствени групи, към които кандидатът не принадлежи. Самият той заявява, че спорът му за земя съществува 4-5 години преди 2021 г.

Обективен факт е, в А. от десетилетия съществуват напрежения между уседнали и номадски общности, които от своя страна подхранват етнически и териториални спорове за земя. Идването на власт на талибаните пред м.август 2021 г. усилва тези спорове, но в гореспоменатите провинции на А., от които кандидатът не произхожда. Според съда, изнесените от

жалбоподателя факти от бежанската му история, които гравитират около идеята за спор за земя, потвърждават цитираната официална информация, че тези спорове не са на етническа или политическа основа, а са *спорове за земя между общности*, т.е. както самият кандидат сочи в интервюто си от 28.11.2023 г. – „имахме проблеми с талибаните на ниво племена“. Така изнесените проблеми обаче не попадат сред лимитативно посочените в чл.8, ал.1 от ЗУБ мотиви за преследване, както правилно и обосновано е приел административният орган.

При така установените факти относно личното положение и страната на произход на кандидата, правилно административният орган е намерил, че изложеното от него по време на интервюто не попада в предметния обхват на ЗУБ. Той не членува в политически партии и организации, няма проблеми поради религиозна или етническа принадлежност, не излага конкретни достоверни данни за отправени лично към него заплахи или оказано насилие, а изложените такива правилно и обосновано са приети от административния орган като несвързани с основанията за закрила по ЗУБ, вкл. по причините в чл.8, ал.1 от ЗУБ. Данните от бежанската история на А. М. С. М. не навеждат на основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, нито представляват преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ - нарушаване на основни права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, нито сочи конкретни действия, попадащи в предметния обхват на чл.8, ал.5 ЗУБ.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че в решението липсва произнасяне относно основанията за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. На стр.4 от акта неправилно се цитират нормите на чл.9, ал.1 и ал.2 от ЗУБ, тъй като визираните преди това фактически мотиви касаят законовите текстове на чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. Административният орган е приел, че кандидатът не е изложил твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, нито е бил принуден да напусне да напусне страната си на произход поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. За да достигне до този извод ответникът е посочил, че кандидатът не е бил обект на никакви посегателства и не е претърпял насилие. Този извод съответства на фактите, които А. М. С. М. е посочил в интервюто си от 28.11.2023 г. и които потвърждава пред съда. Единствената заплаха, която кандидатът е посочил за себе си в страната на произход, е от страна на талибаните по повод на спор за земя. От една страна вече се посочи, че при изнасянето на тези данни са налице множество противоречия, които разколебават достоверността на бежанската история. От друга страна, липсват обективни и официални данни относно страната на произход на кандидата, които да наведат решаващия орган на извод, че евентуален спор за земя ще има за последица тежко посегателство по смисъла на чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. В защитата си по същество жалбоподателят сочи, че се касае за опасност от бъдещо посегателство, при евентуално връщане в страната на произход, но такива реални заплахи не се доказват, нито следват от

информацията за страната на произход.

Правилни са изводите на решаващия орган, че спрямо кандидата не се установява и основанието за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ, поради наличие на реална опасност от тежки посегателства като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Към настоящия момент не съществуват доказателства за това, че ситуацията в А. достига до границите на безогледно насилие, породено от вътрешен или международен въоръжен конфликт или от неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжени групировки, които нападат населението или отделни негови групи, съобразно тълкуването на чл. 15, б.“в“ от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т.39 от Решение на СЕС по дело С-465/07, в колкото по-голяма степен молителят успее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледно насилие за него, която се изисква за предоставяне на хуманитарен статут. В случая, не се установяват никакви индивидуални тежки заплахи срещу живота или личността на А. М. С. М., поради което и за да се предостави статут по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ безогледното насилие в страната на произход следва да е изключително, което не се установява по отношение на А..

Действително, хуманитарната криза в страната е изключително тежка, което придава достоверност на твърденията на жалбоподателя, че евентуално негово връщане в страната на произход ще го постави в бедстващо икономическо положение. Доколкото това важи за всички афганистански граждани, липсват релевантните лични и индивидуални обстоятелства относно личното положение на кандидата, които обуславят предоставянето на хуманитарен статут.

На следващо място, за кандидата е налице възможност за вътрешно разселване по смисъла на чл.8, ал.8 и чл.9, ал.5 ЗУБ - статут на бежанец може да не се предостави, когато в част от държавата по произход не са налице причини за основателно опасение от преследване спрямо чужденеца или не съществува реален риск той да понесе тежки посегателства, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там.

Не се твърдят и установяват и други причини от хуманитарен характер по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата на А. М. С. М., следва да бъде отхвърлена. Молбата за закрила е разгледана и решена от компетентен административен орган, без допуснати съществени процесуални нарушения и при правилно приложение на материалния закон.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. С. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на А., със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Т. И., срещу Решение № 20280 от 07.12.2023 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: